

Φαίνεται ότι ο ενταφιασμός συνεχίζει να είναι η συνήθης πρακτική στη Θεσσαλία, είτε σε μεμονωμένους κιβωτιόσχημους, όπως στις Φερές, είτε σε οικογενειακούς τάφους, όπως ο θολωτός τάφος στο Καπακλί, με την τόσο μακροχρόνια χρήση.

Μια περίεργη εξαίρεση στον κανόνα αυτόν αποτελεί μια ομάδα από 16 καύσεις καλυμμένες με τύμβο στην Άλο, περίπτωση ιδιαίτερα σημαντική, διότι φανερώνει αλλαγή της τελετουργίας μέσα στην ίδια την Άλο, εφόσον πρωτύτερα, τον 10ο και 9ο αι., συνήθιζαν τον ενταφιασμό σε κιβωτιόσχημους τάφους. Όλες οι πυρές βρίσκονταν πάνω σε σκληρό και καμένο φυσικό έδαφος, που σημαίνει ότι τα σώματα είχαν καεί *in situ*, μαζί με την κεραμική και τα μεταλλικά κτερίσματα. Στο τέλος κάθε τελετής έσβηναν τις φλόγες σκεπάζοντας την πυρά με μεγάλες πέτρες, τις οποίες ύψωναν σε σωρό. Μετά την τελευταία καύση, και οι 16 πυρές καλύφθηκαν κάτω από έναν τύμβο από χώμα, με διάμετρο 20 περίπου μέτρων και ύψος 2 μέτρων στο κέντρο του.

Τα μεταλλικά κτερίσματα δείχνουν ότι οι δέκα καύσεις ήταν ανδρικές κι οι έξι γυναικείες. Οι γυναικείες διακρίνονται από τις πολυάριθμες πόρπες, που ανήκουν είτε στον αττικό τύπο με το τετράγωνο πλακίδιο, είτε σε έναν τοπικό τύπο με μια σταυροειδή διαπλάτυνση στο τόξο. Οι άνδρες ήταν καλά εξοπλισμένοι με σιδερένια όπλα, που περιλαμβάνουν: 11 αμφίστομα ξίφη του τύπου Naue II, 10 φυλλόσχημες αιχμές δοράτων και δεκαεπτά εργαλεία με μία κόψη, πιθανώς για γεωργική και όχι για πολεμική χρήση. Όλα αυτά τα αντικείμενα προήλθαν από τον μόνο πλήρως ανασκαμμένο τύμβο (Α), αλλά υπάρχουν και άλλοι 9 τύμβοι στην περιοχή.

Τα μοναδικά ευρήματα που μπορούν να χρονολογηθούν είναι τα αττικίζοντα τροχήλατα αγγεία (κυρίως σκύφοι, κρατήρες και πινάκινα), τα οποία χρονολογούν τις ταφές για ένα διάστημα δύο γενεών, των αρχών και των μέσων του 8ου αι. Μερικές οινοχόες διακοσμούνται ακόμη με πεπαλαιωμένο υπο-πρωτογεωμετρικό τρόπο, αλλά οι περισσότερες είναι αδιακόσμητες και σχεδόν ολόβαφες. Παράλληλα με τα γεωμετρικά σχήματα του Νότου παρουσιάζονται τώρα και δύο σχήματα από τον Βορρά, δηλαδή οι κάνθαροι και οι οπισθότμημες πρόχοι. Πρόκειται για αγγεία χειροποίητα, ολόβαφα και αδιακόσμητα, τα οποία εμφανίζονται για πρώτη φορά στην Άλο μαζί με τις πυρές, τους λιθοσωρούς και τους τύμβους. Οι πρόχοι έχουν πεπλατυσμένο σχήμα με δύο συνήθως αποφύσεις στον ώμο και μοιάζουν σαν μια τοπική απόδοση της χειροποίητης μακεδονικής φόρμας. Σε καμιά άλλη θέση δεν συναντούμε ακριβώς παράλληλα ταφικά έθιμα, αλλά στη Βίτσα της Ηπείρου έχουν βρεθεί λιθοσωροί με ξίφη, και λιθοσωροί και τύμβοι στην Τσαουζίτσα της Μακεδονίας, ενώ στην Βεργίνα υπάρχουν τύμβοι με καύσεις (εδώ, μέσα σε τεφροδόχους) και ανάλογη σειρά σιδερένιων όπλων. Το πλήθος των νεοτερισμών που σημειώνονται στην Άλο φανερώνει ότι γύρω στο 800 π.Χ. εμφανίζεται μια ομάδα ανδρών

Θεσσαλία (ΜΓ II)

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
Τετάρτη, 05 Νοέμβριος 2008 19:32 -

και γυναικών από τα βόρεια, που έφτασε ως τις ακτές του Παγασητικού.